

vensko se takoj lahko nauči. A nemško pa mora znati, drugače ne pride po svetu dalje. — II. kmet: Gospod župnik so mi napovedali tako. — I. kmet: Ti se znajo motiti! Znajz župnik tudi nemško? — II. kmet: To se zna! — I. kmet: Zna slovenski odvetnik nemško? — II. kmet: Tudi! — I. kmet: Zna slovenski zdravnik nemško? — II. kmet: Gotovo! — I. kmet: Zdaj vidiš, da izobraženi Slovenci nemški jezik govorijo in tudi svoje otroke pustijo nemško učiti. Le mi kmetje pa bi morali neumni ostati in se le slovensko učiti. Zdaj se spoznaš? — II. kmet: Ja prijatelj, ob vseh svetnikih dam tudi malega Franca v nemško šolo!

Sv. Lovrenc na Pohorju. Ljubi „Štajerc“! Le redko kedaj se sliši kaj iz našega pohorskega kočeca. Kaj bi ti bili tudi pravili? Bival je dolgo časa mir pri nas. A zdaj je vse razburjeno. Naš generalisimus je zatrobil v svoj rog, poklical je vse svoje adjutante v župnijo. Kaj jim je neki povedal? Poslušajte, ljubi kristjani! Blaženi pastir, katerega je bil škof poslal pred par leti v naš lep trg, pasti nedolžne ovčice in jim oznanjevati „mir“ in „ljubezen“, pravil jim je neki tako-le: „Črez nekoliko tednov se vršijo pri nas volitve v občinski odbor. Tamkaj sede danes nekateri vrli, nevtrujeni možje našega trga, ki pa malo preveč svobodno in nemški manjlo. Vaše delo bo, si izmisliti sredstva, s katerimi odstranimo te može in spravimo na njih mesto pristne „klerikalne prvake“. Opisal jim je še natanko vsa pota, katera morajo hoditi. Čudili se boste, odkod li ta fini možiček vse to ve, saj ne pride nikamor. Ta gospodič ima jako dolge tipalnice, v najskrivnejše zatičje lahko potiplje iz svojega ozadja, nič mu ne ostane zakrito, vsako malenkost zve. Kdo pa so neki njegovi strežaji? Čudili se boste. Prvi in najmarljivejši je „liberalni“ učitelj Lešnik, kateri je še le pred kratkim potom § 19 javil v Mariburgercu, da se ne udeležuje političnih akcij. Seveda takrat je bilo razpisano mesto def. učitelja v Sv. Lovrencu in po tem je hrepenel in čakal je §, po katerem bi prišel bliže svojemu kraju. Pa usoda mu ni bila ugodna. Njegov zvest pomagac pa je gosp. Brezočnik jun. Ker nima volilne pravice, moral mu je oče dati pooblastilo, s katerim je kot kompanjon Lešnika, ki tudi ni volilec, reklamiral vse volilce iz volilne liste, ki so le malo nevarni prvaškimi klerikalci. O veljavnosti takšnih reklamacij na tem mestu ne bomo govorili. Najlepše pa šele pride. Ker so St. Lovrencani radi drznega delovanja teh gospodičev malo zagodrnjali, se predrzneta ta monotonosa mladeniča, poklicata župana gosp. Michelitscha v občinsko pisarno, in mu pretita tamkaj s sodnijo, ako ne akceptira njihovega dela. To pa je že malo preveč, tudi naša potrebnost ima meje! St. Lovrencani pa bodo pri volitvi pokazali, da se ne bojijo ne prvakov in ne klerikalcev. V občini hočemo imeti delavne vrle može. Zato na delo! Porabimo še čas, ki nam je dan! Dan volitve mora nas najti pripravljene. Saj naši volilci tudi gotovo ne bodo volili može, kakor je renegat Koder, ki je še pred par leti močno in še želi nabijal, danes pa, ker je gostilničar in se že k mogotcem šteje, drugim priimke daje, katerih ne moremo tukaj zapisati, ker ti ljudje nimajo toliko kakor on — (najbrž tudi dolgeve k svojemu premoženju šteje). Sanjalo se je že našim prvaaškimi klerikalci tudi, da že imajo sredi trga svoj „narodni dom“. Kupiti namreč hočejo posestvo Heinschkovo. Mislimo pa, da gospa Pezzi, ki je pristinna Nemka, ne bo izročila to posestvo prvakov; gotovo se bodo naši tudi drugi kupci. Za danes dovolj, ljubi „Štajerc“, prihodnjič dalje.

Ljutomer. Pri nas imamo velezanimive razmere. Političnih strank je naštel neki frakar najrajst in pol. K zadnji spada menda Karlek in njegovi trije ranocelniki. Odkar je zaslovel poštnjak dr. Grossmann kot „štempelmož“, se je začelo v Ljutomeru novo življenje. Okoli njega se sucejo stari koleki, kojih še ni otipala nobena židovska dlaka. Vse hoče imeti štempelne — mlado in staro. Geldjud bode se najbrž potrudil, da dobi primerno zalogo raznih štemplov. Prostorov ima dovolj; tozadevno posebno sposobnost pa mu je priznala sodnija v dovolj jasni in prozorni obliki. Le glede razuma je še treba pomisliti. Njegovi ptički popevujejo namreč

jako čudne pesmice in ljudstvo spremlja te nežne stvarice z veseljem, kajti Bog je stvaril ljubke majhne pevce in človek je prepričan, da izražajo resnico! — Naši zvezarji, osobito posojilničarji, ne poznajo razlike med petkom in svetkom. Najbrž imajo dovoljenje od „Belecubaba“, da smejo zavživati tudi takrat meso, ko se zalagajo doma žene in otroci s postnimi jedmi. Pobljšajte se, možakarji! — Seršenova gostilna je sedaj vsa predrugačena. Vse je nekako praznično in za kurje oči je tako poskrbljeno, da ti gostje ne napravijo nobenih bolečin. Le uboga družina trpi. Te reve, kojih porabi „narodni dom“ na leto prav lepo število, vidijo čudne prikazni in baje nadnaravno svetlobo v možujah. Pa zakaj?! — Gospod učitelj Karba, ki so podedovali letos velikanske gorice, berejo že 14 dni. Mi jim privoščimo dobro bratev, saj so blaga duša. Nikoli ne štenkajo in za novice se tudi ne brigajo ampak poznajo le svetopisemski „da“ in „ne“.

Tovariš.

Nič ni boljšega

za hitro prireditev jako okusne goveje juhe kot

 MAGGI JEVE

kocke za govejo juho

à 5 vinarjev.

 MAGGI jeve kocke za govejo juho so čista, najboljša goveja juha v trdi obliki in vsebujejo tudi potrebno sol in dišave.

Prave samo z imenom **MAGGI** in z varstveno znamko zvezdo s križcem.

391

Kmetovalcem v ptujskem okraju!

(O sejmih in živinoreji.)

Glasom odloka c. k. namestništva se je živinske sejmje v Ptuj zaprlo; vzrok te odločbe je dejstvo, da se je pojavila

na enem posestvu v ormožkem okraju kuga na gobcih in parkljih. Z ozirom na veliko gospodarsko škodo te določbe obrnil se je okrajni načelnik Ornič tako brzojavno na c. k. namestništvo in je prosil, naj se določbo razveljavi ter ptujske sejmje zopet dovoli. Tej prošnji je namestništvo tudi ugodilo, tako da so ptujski živinski sejmje zopet dovoljeni.

Kako velikega pomena so ti ptujski sejmje za celi okraj, pač ni treba posebej ponavljati. Njih pomen za kmetovalce in za živinorejo sploh je velikanski. Leta 1900 se je prigralo na ptujske sejmje le 6.000 svinj; leta 1910 pa že 36.000 svinj, to pa vkljub temu, da so bili novembra in decembra meseca sejmje zaradi kuge na gobcih in parkljih zaprti. Po železnici se je izvozilo l. 1910 skupno 26.000 svinj, medtem ko pred 25 leti naš kmet sploh nobene svinje prodati ni zamogel. Ako se računni vrednost ene svinje s 50 K, potem pomeni to 1 1/2 milijona kron dohodka, ki so ga pripravili ptujski sejmje našemu kmetu! Lokalna potrebnost pa v teh številkah niti vračunjena ni.

Istotako se je tudi naša živinoreja vkljub letom suše dvignila. Sedanji napredni okrajni zastop ptujski z vrlim svojim načelnikom Orničom si je stavil nalogo, da tudi živinorejo po možnosti pospešuje, v koliko mu je bilo to zaradi zgradbe prepotrebni okrajnih cest mogoče. Skozi 10 let nakupoval je napredni okrajni zastop plemške merjasce, plemške bike in bikice in jih je kmetovalcem oddajal. Ornič in okrajnemu zastopu grè torej zaslug, da se je živinoreja v ptujskem okraju tako lepo razvila. Kdor je videl našo živino pred 10 leti, bode najbolje razloček poznal. Tudi mestna občina ptujska objavlja redno v vseh važnih listih poročila o ptujskih sejmih in privabi s tem kupce od najoddaljenejših krajev.

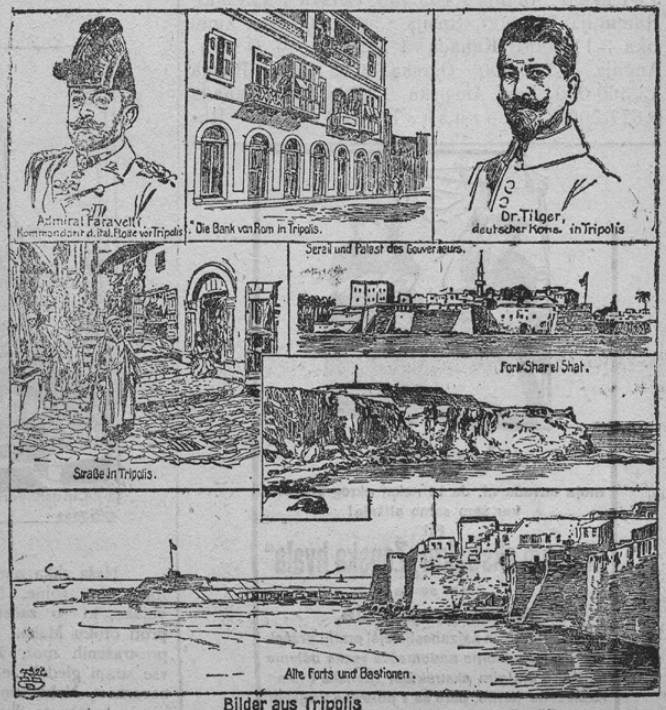
Z globoko hvaležnostjo mora kmetsko prebivalstvo opazovati vrlo delovanje tega naprednega zastopa, ki ne pozna nobenih političnih in narodnih razlik, kadar se gre za gospodarsko delo!

Novice.

Naš koledar. Naš itak znani, priznani in splošno priljubljeni „Štajerc“ kmetski koledar“ izšel bode letos že petič. Ko smo ta koledar prvič izdali, hoteli smo raznim zahtevam ustreči. Najprvo smo hoteli našim naprednim kmetom nekaj več podat, kakor dobijo iz starih kmetskih pratik, s katerimi se nezavedne ljudi že skozi desetletja v nazadnjaštvu ter klerikalni odvisnosti obdržava. In kaj je pravzaprav na taki „pratiki“, naj bo potem „mala“ ali „ve-

Tripolis.

Naša slika se tiče seveda italijansko-turške vojne. Ravno ta podoba nam skuša predstaviti nekaj znamenitosti od Italijanov že zavzetega glavnega mesta Tripolisa. Zgoraj vidimo na levi strani podobo admiral Faravelli, zapovednika italijanske mornarice pred Tripolisom. Na desni strani zgoraj vidimo zopet sliko dr. Tilger, nemškega konzula v Tripolisu, ki se je zlasti uspešno zato zavzemal, da se pri celi vojni ni drugim Evropejcem ničesar zgodilo. Med tema dvema vidimo poslopje italijanske banke di Roma v Tripolisu, ki je bilo v veliki nevarnosti pred jezo turških domačinov. V drugem oddelku naše slike vidimo na levi strani kamenito, na turški način zane-marjeno cesto v Tripolisu. Povsod seveda polno kamenja, stopnic in jam. Na desni strani vidimo zgoraj serajl ter poslopje tripoličanskega gubernerja, prvega poglavarja v pokrajini. Spodaj pa je naslikana trdnjava ali „for“ Sharel Shat. Spodaj konečno je opaziti stare turške trdnjave, fore in bastijone, ki jih je seveda italijansko obstreljanje večidel popolnoma uničilo.

Bilder aus Tripolis

lika, „stara“ ali „nova“? Tiste svetniške podobice gotovo niso namenjene po umetnosti ali oliki hrepenecim dušam. To so slike za „analfabete“; bolje bi bilo, da bi se slovenskemu ljudstvu čitanje učilo, nego da se gotovo duševno lenobo s karikaturnimi najnižje vrste podpira. . . . Hoteli smo pa tudi z našim „Štajercem“ koledarjem ljudstvu vse tisto podati, kar ravno tekom leta v praktičnem življenju potrebuje. Tako seznanek sejmov, dolobče pošte, kalendarij, zapisnike, gospodarske drobtinice. In obenem smo hoteli ljudstvu podati berilo, — knjigo s koristnim čitovom, kakor ga je v slovenskem jeziku žalibog tako malo. Tudi naši nasprotniki nam morajo priznati — seveda v kolikor so pošteni — da smo tem ciljem v polni meri, vsaj z ozirom na malenkostne razmere in mala sredstva, ustregli. Naš koledar se je tekom petih let tako hitro in tako nepričakovano lepo razvil in razširil, da se ne samo naši strupeni nasprotniki, marveč da se tudi mi sami čudimo! Prosimo, kateri koledar v slovenskem jeziku zamore zaznamovati taki napredek? „Narodna stranka“ nas je skušala v tem (kakor sploh v vsem) oponašati; pa tej bankerotni gospódi je hudo spodletelo! Klerikalci so naš koledar proklinjali in psovali in bojkotirali; pa se jim je isto zgodilo, kakor pri listu „Štajercu“: čimbolj so proklinjali, temvečji blagoslov je spremljal naše delo! Tako se je naš koledar tekom let domačil in tisočeri prijatelji ga vsako leto težko pričakujejo ter z veseljem pozdravljajo. Tudi letos imamo že večji del naklade naročene. Ker bode naš koledar že koncem tega meseca (oktobra) izšel, naj se torej vsak, ki ga hoče sigurno dobiti, takoj naroči. Koledar koštal bode zopet samo 60 vin., s poštnino 70 vin.; kdor si ga naroči, stori najbolje, ako pošlje teh 70 vinarjev v znakmah na upravništvo „Štajerca“. Kdor pa naroči 10 koledarjev, dobi enega zaastonj. Kar se tiče vsebine, omenimo še danes, da bode letošnji koledar prinašal celo vrsto krasnih slik, večinoma iz naših štajerskih vinogradov. Razven cele vrste velepotrebnih gospodarskih člankov prinašal bode tudi prevode iz krasnih kmetijskih spisov štajerskega pisatelja Petra Rosegger itd. Z eno besedo: koledar bode zopet na visočini časa! Opozarjamo torej cenjene prijatelje še enkrat na kmalušno izdajo koledarja za leto 1912 in pričakujemo najhitrejšo naročbe!

Letošnja žetev. Mednarodni kmetijski inštitut v Rimu objavlja sledečo cenitev v tonah (1 tona 1000 kilogramov): Pšenica: Francoska 8,712.800, Anglija 1,739.500, Italija 5,230.000, Ogrska 5,244.200, Rusija 17,240.000, Severna Amerika 17,923.200, Kanada 5,579.200. — Rž: Francoska, 1,222.200, Ogrska 1,380.000, Rusija 20,400.000, Sev. Amerika 777.400. — J e č m e n : Anglija 1,403.400, Ogrska 1,625.500, Rumunija 550.000, Rusija 8,500.000, Sev. Amerika 3,110.000, Kanada 1,122.500. — O v e s : Anglija 2,720.900, Ogrska 1,397.500, Rusija 13,360.000, Sev. Amerika 12,228.400, Kanada 9,677.700. — K o r u z a : Italija 2,380.000, Ru-

sija 1,620.000, Sev. Amerika 69,501.700. — Ako se primerja letošnja žetev z lansko in to v procentih, dobi se glasom teh številka ta-le uspeh: Za pšenico 100 5 %, za rž 96 4 %, za ječmen 99 5 %, oves 88 9 in koruzo 86 6 %. Torej je letošnja svetovna žetev nekaj slabša od lanske.

Prvaški polomi. V Ljubljani se vrši zdaj sodnijska razprava proti brezvestnim voditeljem prvaškega podjetja „Agro-Merkur“, ki je imel edini namen, škodovati nemškim trgovcem, ki je pa v resnici na naravnost neverjetni način škodoval slovenskemu prebivalstvu. Razprava je že doslej dokazala gorostasne razmere v prvaško-zagrizenem gospodarstvu. Kadar bode ta razprava pred sodnijo dokončana, prinesli bomo demoo natančno poročilo, tako da bodejo tudi naši čitatelji videli, v kakšno brezno vodi brezvestna srbofilaska slovenska politika.

Iz Spodnje-Stajerskega.

Oj ti revolverji! Naš prijatelj Tebničmar pridrvel je zadnjič v naše uredništvo. Ves spehan pobral je hitro vse čike, spil kozarec vode in pričel v eni sapi pripovedovati: „Jejmene, jejmene, kaj se je zgodilo! Sto škrciceljnev škofov bi dal, da bi se to ne bilo zgodilo! Jejmene, jejmene“ . . . Naš urednik si je prižgal pipico podražnega tobaka in je potem hladnokrvno vprašal: „Ja kaj se ti pa je zgodilo, ljubi Tebničmar?“ — „Meni nič“ — je zagromel v odgovor; „meni nič, ali v državnem zboru so vse poslance postrelili!“ — „Holt“, rekel je redakter, „vsi poslanci niso postreljeni; tudi sto jih ni postreljenih; tudi dva nista postreljena; pravzaprav ni nobeden poslanec ustreljen; in sploh se je na ministre streljalo; poleg tega pa tudi noben minister ni bil ustreljen!“ — Grdo je Tebničmar urednika pogledal: „Aha, ti hočeš zopet vse bolje vedeti. Ali meni je moj prijatelj Brenčič vse natanko povedal. In kar vem, to pa vem! Miha tudi vè, kar vè! Stvar je bila taka-le: Miha Brenčič je edino vsled svoje duševne zmožnosti poslanec. On ima nov „überciger“ in „noticibil“ . V Ptuj pri Pichldorfu ga sicer še ne priznajo; ali v Pichldorfu samem velja Miha že za ministra. Odkar je žrebca proč dal, avancirali so ga domačini za ministra. Minister Miha je torej sedel zadnjič v zbornici in je ravno malo kimal ter premišljal o rešitvi ljudstva, ko so antikristi pričeli streljati. Premisliti moraš, da Brenčič streljanja ni navajen. Kot deček je le s fičafajem streljal, kadar so se igrali ravbar in žendar. Pri soldatih pa je tudi le s krtačo po konjskih repih streljal. In zdaj se misli, kako je to streljanje Miho prestrašilo! Ko bi bil Miha tam, kamor je Dalmatinec meril, pa bi ga bil zadel. In kaj bi bilo potem, kaj bi bilo, jejmene, jejmene“ . . . Naš

urednik je pomilovalno odgovoril: „Ne žalostuj, Tebničmar, Miha je zdrav in nič se mu ni zgodilo“. — „Kaj, nič?“ pravi Tebničmar; „nič se mu ni zgodilo? Zakaj je pa potem Miha nove spodnje hlače kupil?“ . . .

Dr. Brumen v Ptujju je še pred nedolгим časom v listih izjavil, da nima v svoji pisarni ničesar opraviti in da vsled tega po prvaških časopisih pisari. Nam se možicelj smili; kajti prazna pisarna pomeni za advokata to, kar pomeni za kmeta prazni hlev. Lahko bi tudi tega devetkrat brihtnega dr. Brumena tako izdatno zavrknili, da bi zopet par let jeziček za zobmi držal. Kajti pečat denuncijanta nosi ta junak in mučenik ptujškega prvaštva še vedno na čelu. Ali, kakor rečeno, nam se Brumen smili! Revež je imel v življenju toliko smole, da pač ni čuda, ako se mu v glavi že vsa mo-goča godba meša. Zato mu iz vsega srca priporočamo veselje, da vsako jutro za prvim štamp-perlom slivovke enega justičnega ministra pehrusta. Dober tek, gospod „Advokat Dr. Brumen!“ Le hrustajte ministre; zaradi Vas gotovo ne bodedo nobene ministerke penzije več plačavali! Le hrustajte, ljubljanski listi imajo hvala Bogu dovolj prostora, da Vaše prežvekane literarne „čike“ sprejemajo. Le hrustajte, gospodine doktor, — samo to pazite, da Vam enkrat ne ostane kakšna koščica v goltancu. Kajti potem bi se moralčno zadavili in — po pravici povedano! — škoda bi bilo za Vas! V resnici škoda, kajti v pasjih dnevih in v predpustu ste Vi vendar „najpomembnejši“ Ptujčan! Bolje kakor vsi članki in „Slov. narodu“ bi Vam seveda koristilo, ako bi nas hoteli zopet enkrat tožiti. Kajti v tožbah proti „Štajercu“ imate skoraj toliko sreče kakor v tožbah za stare farske testamente. . . .

„Sloga“ se v zadnji številki zopet nekaj vjeda in misli, da nimamo družega opravka, kakor da bi se z njo pripravili. Vboga sirotal! Stokrat smo že ponavljali, da je „Sloga“ za nas ravno toliko vredna, kakor Blažev žegen: ne koristi nič, škoduje pa tudi nič! „Sloga“ je pravzaprav danes edini humoristični list na spodnjem štajerskem. In čimbolj izliva svoj strup čez našega urednika, tembolj smešna je ta cunjica. V predzadnji številki smo napisali par vrstic o vinski trgatvi, v kateri smo skušali izraziti veselje nad trgatvijo samo. To seveda „Slogi“ ni prav, ker si morajo njeni slammati pisarji pri kislemu kranjskem cvičku navdušenja iskati. „Sloga“ pravi, da mi pri trgatvi samo na „pijančevanje“ in na „šnops“ mislimo. Ej, fantek v Ljubljani, ne kaži svoje prismojenosti celemu svetu! Ne, prijateljček, „šnops“ se žge iz češpelj, krompirja, pa tudi iz tiste tvarine, ki jo dobavljajo iz neke „dreknfabrike“ pri Gradcu in ki se v taki obilici nahaja v glavi

Od vojske.

Bilder vom Kriegsschauplatz.

Naša slika nam kaže podobe iz prvega časa turško-italijanske vojne. Na desni strani vidimo italijanske vojake, ki so začetkom vojne pobegnili iz Tripolisa proti otoku Malta. Bila je žalostna slika, ta skupina prestrašenih mož, žensk in otrok, ki so bojazljivo na vse strani gledali, je-li ne prihaja od kje kaka nepoznana nevarnost. Neko starko pripeljali so na parah na barko, kër je hotela na domači zemlji svoje oči zapreti. Konzulatski tolmač Saman spremljal je begunce, ki jih je

domače prebivalstvo s prav sovražnimi pogledi odsvolilo. Arabski čolnarji jih niti peljati niso hoteli. Turška policija je potem nastopila, da so prišli begunci na krov laških torpedovk, kjer so jih italijanski mornarji z bratovsko ljubeznijo sprejeli. — Na levi strani naše slike vidimo turško barko, ki so jo Italijani v pristani Tarentud vjeli; turške vojne ujetnike se ravnokar izkava. — V sredini pa kaže naša slika podobo majorja Cagni, italijanskega poveljnika glavnega mesta Tripolisa.

Veste

moja navada ni, da bi nekaj okrog govorila kar sem samo slišala!

Pri

pralnem ekstraktu „Ženska hvala“

sem se pa

sama prepričala,

da je najboljši in najzanesljivejši pralni prašek ter, da popolnoma nadomešča vsako bélenje perila. S pralnim ekstraktom „Ženska hvala“ namočeno perilo, pere se v polovico krajšem času, brez truda in popolnoma čisto.

Sloginih" urednikov. To pa pač priznamo, da štajersko vino za piti, ravno tako, kakor je Kranjski cviček za solato zabeliti. In to na vsak način ni lepo, da so nam pri "Slogi" naše izborne kapljice tako nevošljivi. Ako bi nas lepo prosili, bi jim morda poslali sodček mošta; seveda, pri "Slogi" so tako brihtni, da bi bržkone ta mošt z žlico jedli... Pa še nekaj: "Sloga" se jezi čez nas, pa čez cel svet sploh. Kajti z njeno preselitvijo v Celje niti "narodna stranka" ni zadovoljna. Ako "Sloga" Lesničar in "Händler jezita, potem res ne razumemo, zakaj štira svoj žolč nad "Štajerca". Pri "Slogi" naj enkrat prišli do prepričanja, da je škoda vsakega groša, s katerim se vzdružuje te "cajtunge", in so celo haložanskim kravam v smeh. In zdaj naj ljuba "Sloga" naprej psuje. Wer schimpft, der kauft!

V "Slovencu" je neko ptujsko farče zopet enkrat povedalo, da "Štajerc" umira... 99 krat je to že povedalo! Dotični dolgočasni črnoknež pravi, da je spor med "stranko" Malika in ono Rauterja "Štajercu" grozovito škodoval in da na kmetih sploh ni nobene hiše več, v kateri bi se naš list čital... Oj ti celibaterska neobčutljivost ti! Tudi tukaj je želja oče te misli! Pobožnemu dopisunu ožlindranega ljubljanskega kmeta da bodi povedano, da se "Štajerc" še nikdar tako dobro ni počutil, kakor sedaj. Le na spodnjem štajerskem od začasne državnoborskih volitev nad 400 svojih naročnikov pridobili. Naš list izhaja zdaj vedno s prilogo, torej na 10 straneh in je vsednik. In lahko trdimo, da boče v kratkem na 2 strani priloge dobil, tako da boče na 12 strani. Vsa črna hujskarija torej prav nič ne pomaga nasprotnikom; pač pa pomaga nam! Kar se pa tiče naših čitateljev, pošepečimo omenjenemu dopisunu na uho, da je 99% naših čitateljev slovenskih kmetov. In če nimamo celo v slovenskih farožih naših naročnikov nego pobožni "Slovenec", čeprav vsak slovenski duhovnik danes primoran, v nasprotju s krščanskimi nauki "politiko delati". Tudi kakalni dopisun, ki pita "Slovenca" s takimi sumnostmi, naj torej raje svojo duhovniško službo opravlja, kakor da bi se babetal neslanosti o nazadovanju "Štajerca". V popolnoma odkritosrčno povemo, da so nam bili čerikalci vedno najboljši pomočniki!

Lep živinozdravnik je prvaški zagriženec Franc Pirnat, okrajni živinozdravnik v Slovenskem Gradcu. Možakar misli, da sme z ljudmi biti tako grobo in neotesano občevati, kakor z živino. Ali živina je nema in se ne more pritoževati; ljudje na Štajerskem pa so se davno že zveličali sultanskih turških šeg. Živinozdravnik Pirnat naj bi enkrat resnico premislil, da je on kmetu tu, ne pa kmeti zanj. Potem bi pač svojim robatim postopanjem ponehal. Prebivalstvo se tega človeka že skoraj boji in mnogo je, ki se sploh zaradi Pirnata ne upajo več k njemu sejme obiskovati. Seveda, vsakdo se Pirnatovih surovosti tudi ne pusti dopasti. Tako je bil ta mogočni Pirnat glasom sodbe okrajne sodnije v Slov. Gradcu z dne 27. julija 1910 zaradi žaljenja časti po § 488 k. p. obsojen na 80 K globe. Nadalje je bil drugič od iste sodnije obsojen po § 491 6. p. zopet na 80 K globe. Vse to še ni njegove vroče prvaške krvi umirilo. Pred kratkim enkrat se je spravil Pirnat zopet nad posestnika g. Bartla Verhovnik in mu je brez vsacega vzroka očital falotovstvo. To si seveda Verhovnik ni pustil dopasti in prišel je Pirnata torej k sodnji. Tam je pričakaval srce v hlače padlo in niti poskusil ni, da bi Verhovniku falotarije dokazal. Zato je Pirnat zopet na 50 K globe obsojen. Sodnik mu je tudi prav resno priporočal, da naj se zamir priči. Kaj pa bi se kmetu zgodilo, ako se spozabil in bi surovega Pirnata skozi

vrata vrغل? Kmet vendar nima živinozdravnika zastonj! Zato pa sme tudi od njega uljudnosti in dostojnosti zahtevati. Opozarjamo pristojno oblast na divjanje tega Pirnata in upamo, da mu boče resnico v obraz povedala. Drugače si bodejo kmetje sami pomagali!

Iz celjskega okraja je hrvatska vlada prepovedala uvoz parkljarjev zaradi obstoječe kuge na gobcih in parkljah.

Vinogradnike opozarjamo na današnji inzerat vinogradniške zadruge v Ptuj (Weinbaugenossenschaft). Le-ta kupuje vinski mošt in to po najvišjih cenah.

Poročil se je pred kratkim gospod J. Wau-potoč, knjigovodja in posestnik iz Ormoža z gospodično Rpozaljo Pelc, hčerko veleposestnika, gostilničarja in lesnega trgovca iz Celnice nad Mariborom. Bilo srečno!

Za živinorejce. Zveza kmetijskih zadrug na Štajerskem predlagala je že pred daljšim časom, da naj se nakupi plemsko živino na Zgornjem Štajerskem, kjer je letos malo krme, in naj se jo naseli na Spodnjo Štajersko, kjer ne čutijo letos pomanjkanja krme tako hudo. Tudi kmetijska družba se je s tem važnim vprašanjem pečala. Zastopnik omenjene zveze kmetijskih zadrug je bil te dni pri poljedelskemu ministru. Vlada je obljubila, da se boče s tem v gospodarskem oziru velevažnim vprašanjem pečala. Upati je — in skrb poslancev bi bila, da to ne zaspi! — Da se kmalu kaj odločnega stori. Kajti edino s pospeševanjem domače živinorejce si zamoremo vstvariti boljšo gospodarsko bodočnost.

Viničarske tečaje priredi štajerski deželni odbor tudi v prihodnjem letu na raznih deželnih zavodih. Natančnejši pogoji o sprejemu in tečajih samih so razvidni v inzeratu današnje številke.

Mokronosi napadalci. Kočarska sinova Viktor Gumsej in Franc Olub v sv. Dubu pri Konjicah sta metala kamenje na avtomobil, v katerem sta se m. dr. peljala namestnik grof Clary ter knez Windischgrätz. Napadalca sta že vjeta.

Pazite na deco! 12 letna rudarjeva hčerka Alojzija Kamlang v sv. Lenartu pri Trbovljah

prišla je v kolo mlina. Dekletce je bilo težko ranjeno.

Kradel je kakor sraka v Mariboru, Celovcu in Lembahu monter Anton Hainiš. Dali so ga pod ključ.

Zverinstvo. Posestniku Klančnik v sv. Martinu na Paki je neki hudobnež v hlevu konja zaklal.

Nesreče. Delavec Jelen v Št. Pavlu pri Preboldu je padel iz podstrešja in se težko ranil. — Rudar Janez Kasa prišel je v Hrastniku med "hunte"; težko ranjenega so oddali v bolnico.

Otrok — požigalec. Z užigalicami igral se je 6 letni sinček vžitkarice Marije Kodovnik v Hrenovi. Nenadzorovani otrok je pri graščaku Gallètu gospodarsko poslopje zažgal. Pogorelo je mrve za 9.000 K.

Zgorel bi kmalu 3 letni Franc Nendl v Mariboru. Bil je sam v zaklenjenem stanovanju, kjer je iz neznanih vzrokov nastal ogenj. Že nezavednega otroka so skozi okno v zadnjem hipu rešili.

V moško obleko sta zlezli kmetijski hčerki Urša Dremel in Justa Zdolšek v Št. Vidu pri Smarju. Potem sta pri posestniku Roser razsajali in bi kmalu nekega otroka ubili. Babnici sta sodnji naznanjeni.

Povozil je posestnik Franc Čebular pri Rogatcu vžitkarja Anderlica. Potem ga je pustil ranjenega ležati. Anderlic je ponoči umrl; Čebularja pa so sodnji naznanili.

Ponesrečil je pri sekanju drv delavec Franc Mulej v Celju. Ranil se je s sekiro na trebuhu tako težko, da je v bolnici umrl.

Ponočna trgatve. Posestnikoma Krempus in Grobelnik v Zeleznem so neznan tatovi iz gorice vse grozdje po noči ukradli. Tudi so trte poškodevali.

Požar. Pogorela je ciglarna župana Faleschini v Brežicah. Skode je za 6.000 K.

Kolo v vrednosti 200 K ukradel je neznan tat tiskarju Rabitsch v Mariboru.

Prstani Matere Božje. Neznan tat ukradel je pri Gornem Gradu romarski Materi Božji dva prstana. Tata še niso vjeli.

Od vojske.

Vojska med Italijo in Turčijo se torej v polni meri nadaljuje. Danes hočemo cenjenim čitateljem par poglavitnih podob iz dotičnih vojnih krajev podati. Naša slika prinaša podobe iz cele pokrajine Tripolis, odnosno od njenih glavnih pristanov. Zgoraj vidimo pristan mesta Benghasi. Glasom poročil so Italijani to mesto že bombardirali in se je tam mošnje turško prebivalstvo junaško branilo. Benghasi spada med važnejše točke vojne se tikočih pokrajin. — Druga važna točka je mesto Derna, katerega sliko vidimo pod podobo mesta Benghasi. Poroča se, da so Italijani v bližini te turške postojanke prvič na suho stopili, ko so Tripolis zavzeli. — Pod to podobo vidimo turško vojašnico in prostor za ekserciranje v zgoraj označenem mestu Benghasi. Kakor se vidi, je vojašnica prav prostorna in za tamošnje razmere lepa. — Da imajo čitatelji nekaj vpogleda v turška tripoličanska mesta sama, vidimo pod vojašnico glavni trg mesta Beughasi, imenovan trg della Beladia. Trg je prav prostoren in za afričanske razmere tudi dovolj lep; poleg tega obsega celo vrsto znamenitosti in zgodovinskih spomenikov. — Spodaj na sliki opazimo končno morsko obrežje ob mestu Derna, ob katerem patrolira ravno turški vojaški oddelek.

Saka gospodinja,

190 katera želi pripraviti dobro kavo, uporablja najraje „pravega : Francka:“ s kavnim mlinčkom, ki se izdeluje temeljem največje skrbnosti že dolgo let v zagrebški tovarni.

Ta izborni domači izdelek najtopleje priporočamo.

